

Blbost a hloupost nejsou synonyma -blbové jsou nebezpečnější než hlupáci. Blbost blbce vzájemně popohání, jako politiky a aktivisty

- CZ24 News | 1. března 2023

... aneb Komu zvoní hrana

Blbci dělají z lidí blbce a jen blbci ze sebe nechají dělat blbce. Bylo by a je to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči při pohledu na současné dění ve světě.

„Kdo nejde s námi, jde proti nám“. Tento výrok, který se v různých obdobích stále častěji zejména na Západě objevuje i dnes, v 50. letech minulého století používal u nás nechvalně známý vůdce KSČ Klement Gottwald. Paradoxem je, že takový výrok již dávno před ním pronesl německý sudetský politik a pozdější státní ministr pro Protektorát Čechy a Morava Karl Hermann Frank: „Pořádek tentokrát uděláme my... Od nynějška bude bez jakékoliv výstrahy jednáno nejostřejšími prostředky. Kdo není s námi, je proti nám. Kdo je proti nám, bude rozdrčen.“

Zatímco nacista Frank byl krajně nebezpečný blbec, komunista Gottwald byl velký blbec, že to po něm, i když v mnohem mírnější formě, opakoval.

A jako nebezpeční a vůči celému světu nezodpovědní blbci se dnes, jak lze pozorovat, chovají i někteří vysocí činitelé v USA i v Evropě. Nebojí se, že budou rovněž přirovnávání k nacistům a obviňování z pokusu o recidivu fašismu, o čemž již svědčí například události od roku 2014 na Ukrajině s banderovskými a nacistickými symboly, vlajkami a hajlováním?

Všichni cítíme, že svět se potýká s nejrůznějšími krizemi – hospodářskými, ekologickými, náboženskými, migračními, epidemiologickými.... Neměli bychom tedy být rozumní, držet pospolu a nedělat blbosti včetně provokování a podporování převratů či válek s cílem prosazovat egoistické zájmy a cíle jedněch na úkor jiných?

Nebylo by rozumnější se zbavit mnohdy uměle šířené zloby a nenávisti zejména k Rusku, kterou mnozí lidé i národy chápou jako psychologickou přípravu k velké válce, a vrátit se k pragmatické zásadě, že i když někdo nesdílí všechny naše hodnoty a nemusíme ho mít rádi, můžeme s ním mít pragmatické vztahy, spolupracovat a žít v míru? Zbytečně si nedělat nepřátele tam, kde jsme je neměli a nemáme. Vždyť i v geopolitice by mělo platit, že soupeření je jen soupeření, neznamená nenávist a zabíjení.

Rozdíl mezi pouhými hlupáky a blbci velmi přesně definoval český filmový teoretik Jaroslav Boček (1932-2003): „Blbost a hloupost nejsou synonyma. Hloupost je pasivní. Je v ní cosi nečinného a líného. Blbost je aktivní, činorodá. Ráda se zaskví společenskou angažovaností. Blbové jsou proto nebezpečnější než hlupáci“.

Český klasik Jan Werich (1905-1980) měl podobný názor: „Kolikrát jsme se už přesvědčili, že kde stranický blb, tam je vždy nebezpečno. A aktivní blbec — ten je horší než cizí, případně i třídní nepřítel.“

S blbostí politiků a nejen jich, se ovšem setkáváme i jinak a jinde. Nedopustila se zřejmě již nenapravitelné blbosti německá kancléřka Angela Merkelová, když na její pozvání dodnes nejen Německo, ale i další evropské státy zaplavují nelegální imigranti?

Nezblblba komise norského parlamentu, když udělila Nobelovu cenu za mír americkému prezidentovi Baracku Obamovi, který byl jedním z iniciátorů války v Afghánistánu a podporoval ozbrojené akce a hrubý nátlak USA i v jiných státech, a komise tím velmi poškodila dřívější prestiž Nobelovy ceny?

A ani současní američtí i jiní západní politici zřejmě nestudovali francouzského filozofa Michela de Montaigna (1533-1592) a jeho výrok, že „sveřepost a zarytost je nejjistější důkaz hlouposti“ a jsou ve svém konání rovněž sveřepí a zarytí – například v rusofobii...

Není blbost západních států v čele s USA vyhlašovat pod nejrůznějšími záminkami stále nové a nové sankce, které sankcionované země sice mohou krátkodobě poškodit, ale naopak je spíše posílí? A v důsledku nakonec poškodí a už i poškozují i ty, kdo je vyhlašují – mj. Evropu?

A není snad ta největší a nebezpečná blbost pokračovat v provokování velké války, která se nyní v omezené míře bohužel odehrává na Ukrajině s cílem oslabit Rusko, rozparcelovat ho na malé státečky a získat „za hubičku“ jeho bohaté zdroje – jak se o tom mj. v USA již veřejně mluví a čeho se Rusko po dřívějších zkušenostech obává? Vždyť již česká rodačka Madeleine Albrightová v době své funkce ministryně zahraničí USA, otevřeně prohlašovala, že „Rusko je příliš bohaté a musí se o toto bohatství rozdělit“.

O dobytí Ruska a jeho bohatství se v minulosti pokoušeli i Napoleon či Hitler. Zahynuly přitom a doznaly velkého utrpení miliony nevinných lidí mnoha národů zatažených do těchto dobovačných „Drang nach Osten“. A oba pánové i jejich kohorty podporovatelů skončili, jak učí dějiny, velmi neslavně.

A, i když opravdu nikomu nepřeji nic zlého, vypadá to tak, že podobně neslavně skončí i současní západní dobyvatelé, jak to stále důrazněji předpovídá mj. dobře informovaný a jeden z nejzkušenějších šéfů izraelských tajných služeb Jakov Kedmi.

Staré ruské přísloví praví, že „blbec na blbci jede, blbost je popohání“. Když vidíme, jak jeden takový politik či aktivista podporuje druhého a vzájemně papouškují naučené fráze a floskule, je toto přísloví zřejmě pravdivé.

Problém je, co s tím. Moudrou radu má český básník a lékař Miroslav Holub (1923-1998): „Boj proti blbosti se řídí 3. termodynamickým zákonem. Nedá se vyhrát, prohrát, remizovat, ale nesmí se z boje odejít“.

AUTOR: PhDr. Jiří Vaško

[ZDROJ](#)